

ΙΕΡΟΣ

ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΠΡΟΝΟΙΑ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΑΣΙΑ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΣΜΥΡΝΗΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ
ΔΑΠΑΝΗ ΔΕ ΚΑΙ ΠΡΟΣ ΟΦΕΛΟΣ ΤΗΣ ΘΡΗΣΚ. ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ «ΕΥΣΕΒΕΙΑΣ»

ΕΤΟΣ Α΄.

ΣΜΥΡΝΗ 10 Δεκεμβρίου 1911

ΑΡΙΘ. 36

«Τότε προσηγήθη αὐτῷ παιδία, ἵνα ἐπιθῆ αὐτοῖς τὰς χεῖρας καὶ προσεύχεται· οἱ δὲ μαθηταὶ ἐπέτιμήσαν αὐτοῖς. Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν· ἄφετε τὰ παιδία καὶ μὴ κωλύετε αὐτὰ ἔλθειν πρὸς με· τῶν γὰρ τοιούτων ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν». (Ματθ. ιβ'. 13, 15).

Ο ΕΚΑΤΟΝΤΑΡΧΟΣ ΤΗΣ ΚΑΠΕΡΝΑΟΥΜ ΚΑΙ Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΟΥ ΔΟΥΛΟΥ ΑΥΤΟΥ

ήτοι

Διασάφησις τῆς Ἐὐαγγελικῆς περικοπῆς τῆς ἀναγινωσκομένης ἐπὶ
Ἐκκλησίας (κατὰ Ματθαῖον η', 5-13 καὶ κατὰ Λουκᾶν ζ', 1-10).

(Συνέχεια ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 33 φυλλαδίου).

3. Οἱ ἑκατόνταρχοι τῆς Και- νῆς διαθήκης.

Τρεῖς εἶναι οἱ ἑκατόνταρχοι, ὧν ἡ πίστις εἰς τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν ἀναγράφεται ἐν τοῖς ἱεροῖς βιβλίοις τῆς Καινῆς Διαθήκης. Πρωτὸς ἐστὶν ὁ τῆς πόλεως Καπερναοῦμ, οὗ τὴν πίστιν ἐθαύμασεν ὁ Σωτὴρ, εἰπὼν ὅτι οὐδὲ ἐν τῷ Ἰσραὴλ τοσαύτην πίστιν εὔρεγ. Τὸν δεύτερον εὐρίσκουμεν ὑπὸ τὸν σταυρὸν τοῦ Κυρίου ἐκθαμβον, θεώμενον τὰ συμβαίνοντα τότε καὶ ἀναφωνοῦντα· « Ἀληθῶς Θεοῦ υἱὸς ἦν οὗτος ». (Ματθ. κζ', 54). Τρίτος δὲ ἔρχεται ὁ ἐν Καισαρείᾳ τῆς Παλαιστίνης ἑκατόνταρχος Κορνήλιος, οὗ αἱ προσευχαὶ καὶ ἐλεημοσύναι ἀνέβησαν ἐνώπιον τοῦ θρόνου τοῦ ὑψίστου, καὶ ὄν, κατηχηθέντα καὶ πιστευσάντα εἰς Χριστόν, ἐβάπτισεν ὁ Ἀπόστολος Πέτρος. (Πραξ. ι', 1 καὶ ἐξῆς).

Ἡ Καπερναοῦμ περιελαμβάνετο ἐν τῇ ἐπικρατείᾳ Ἡρώδου τοῦ Ἀντίπα, τοῦ βασιλεύοντος τότε ἐπὶ τῆς

Γαλιλαίας καὶ εἶχε φρουρὰν στρατιωτικὴν. Οὐδεμία ἄρα ἀμφιβολία ὅτι ὁ ἐνταῦθα ἀναφερόμενος ἑκατοντάρχης ἦν ἀξιωματικὸς τῆς φρουρᾶς ταύτης, ἀνήκων εἰς τὸν στρατὸν τοῦ βασιλέως τούτου. Δὲν ἦτο δὲ ἴσως ξένος, ἔξωθεν ἐλθὼν ἐν Παλαιστίνῃ· διότι καίτοι καὶ ὁ Ἀντίπας πολλοὺς εἶχεν ἔξωθεν μισθοφόρους ἐν τῷ στρατῷ, ἐπειδὴ ὅμως τὸ κράτος αὐτοῦ περιελάμβανε τὰ μέρη τῆς Παλαιστίνης, τὰ μᾶλλον ἀναμιξῆς Ἰουδαίων καὶ ἐθνικῶν κατοικούμενα, δὲν εἶναι ἀπίθανον, ὅτι ὁ ἀξιωματικὸς οὗτος ἦν γέννημα καὶ θρέμμα τῆς Γαλιλαίας.

Ὅτι δὲ φίλος ἦν τοῦ Ἰουδαϊκοῦ ἔθνους τυγχάνει φανερόν καὶ εἰς οὐδεμίαν ὑπόκειται ἀμφιβολίαν.

Ἀλλὰ τινὲς νομίζουσιν ὅτι ἦν καὶ τι πλεόν, ὅτι ἦν ἐκ τῶν προσηλύτων τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ, οὕτω τινὲς τῶν ἱερῶν ἐρμηνευτῶν φρονοῦντες, συγκαταλέγουσι καὶ τὸν ἑκατόνταρχον

τοῦτον εἰς τοὺς προσηλύτους τῆς πύλης. 1).

Οἱ οὕτω δὲ φρονοῦντες στηρίζουσι τὴν γνώμην αὐτῶν εἰς τὴν διήγησιν τοῦ εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ, ἀναφέροντος περὶ τοῦ ἑκατοντάρχου τοῦτου ὅτι καὶ τὸ ἔθνος τῶν Ἰουδαίων ἠγάπα καὶ τὴν συναγωγὴν αὐτῶν ἐν Καπερναοῦμ ἰδίᾳ δαπάνη ἀνήγειρεν. Οἱ λόγοι ὅμως οὗτοι δὲν εἶναι τόσον ἰσχυροὶ ὅσον ἐνομισθησαν· α'.) διότι καὶ Ἡρώδης ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων ὁ ἐπικληθεὶς μέγας, ἀνεκαίνισε καὶ ἐξωράισεν ἐν πολλοῖς τὸν

ἐν Ἱεροσολύμοις ναὸν τῶν Ἰουδαίων οὐκ ὀλίγα δαπανήσας, Ἰδουμαῖος ὢν, τουτέστι ξένος καὶ ἀλλόφυλος καὶ ἔθνικός· β'.) διότι καὶ αὐτοὶ οἱ Ἰουδαῖοι, οἱ ὑπὲρ τοῦ ἑκατοντάρχου παρὰ τῷ Ἰησοῦ πρεσβεύοντες, θεωροῦσι τοῦτον ξένον καὶ πάντη ἀλλότριον, λέγοντες ὅτι ἀγαπᾷ τὸ ἔθνος αὐτῶν· 2) γ'.) δὲ διότι ἐν τοῖς ἐθνικοῖς κατατάσσεται προφανῶς ὁ ἑκατοντάρχος καὶ ὑπὸ τοῦ Κυρίου κατωτέρω ἐν στιχ. 10 καὶ 11 τοῦ Ματθαίου, ἐνθα ἡ ἀντίθεσις ἐννοεῖται ὅτι γίνεται οὐχὶ βεβαίως με-

1). Προσῆλυτοι παρ' Ἰουδαίοις ἐλέγοντο ὅσοι ἐκ τῶν ἐθνικῶν ἐπίστευον εἰς τὸν ἀληθινὸν Θεόν, ὃν εἶχον καὶ ἐσέβοντο οἱ Ἰουδαῖοι. Διεκρίνοντο δὲ εἰς δύο τάξεις : εἰς τοὺς προσηλύτους τῆς δικαιοσύνης καὶ τοὺς προσηλύτους τῆς πύλης. Καὶ προσῆλυτοι μὲν τῆς δικαιοσύνης ἐλέγοντο ὅσοι περιτεμνόμενοι ἐγίνοντο τέλειοι κατὰ πάντα Ἰσραηλιταί, βιούντες συμφώνως τῷ νόμῳ τοῦ Μωϋσέως καὶ τοῖς παραγγέλμασι τῶν προφητῶν καὶ τοιοῦτοι ἦσαν οἱ ἀναφερόμενοι παρὰ τῆ εὐαγγελιστῆ Ματθαίῳ (κεφ. κγ'. 15 καὶ ἐν ταῖς Πράξεσι τῶν ἀποστόλων κεφ. ζ'. 5). Προσῆλυτοι δὲ τῆς πύλης ἐκαλοῦντο ὅσοι, ἀποτασσόμενοι τῆ πολυθεΐᾳ, ἠσπάζοντο τὸν μονοθεϊσμόν, ἐφύλαττον δὲ τὰς ἐφορτὰς τῶν Ἰουδαίων καὶ τὰς λεγομένας ἐντολάς τοῦ Νῶε, ἀπέχοντες τῆς εἰδωλολατρείας, τῆς βλασφημίας, τοῦ φόνου, τῆς πορνείας, τῆς κλεψῆς, παντὸς στασιαστικοῦ κινήματος κατὰ τῶν νομίμων ἀρχῶν καὶ τῆς βρώσεως τοῦ αἵματος καὶ τῶν πνικτῶν καὶ τοιοῦτοι ἦσαν ὁ εὐνοῦχος Κανθάκης τῆς βασιλείας τῶν Αἰθιοπῶν (Πράξ. η'. 27), ὁ ἑκατοντάρχος Κορνήλιος (αὐτόθ. ε'. 1) καὶ ἄλλοι, οὓς τὸ βιβλίον τῶν Πράξεων τῶν ἀποστόλων ὀνομάζει «εὐλαβεῖς» (ε, 5) «σεβομένους προσηλύτους» (ιβ'. 43), «σεβομένους τὸν Θεόν» (ιζ'. 14, ιη'. 7) ἢ ἀπλῶς «σεβομένους» (ιζ'. 4). Ἐκαλοῦντο δὲ οἱ μὲν, προσῆλυτοι τῆς δικαιοσύνης, ὡς ἀποδεχόμενοι καὶ φυλάσσοντες «πᾶσαν δικαιοσύνην» ἡγουν ὅλον τὸν Μωσαϊκὸν νόμον καὶ τοὺς προφήτας (κεφβλ. Ματθ. γ'. 15), οἱ δὲ, προσῆλυτοι τῆς πύλης, διότι κατὰ τοὺς ἀρχαιότερους χρόνους κατήκουν παρὰ τὰς θύρας τῶν οἰκιῶν τῶν Ἰουδαίων. (Βλ. Ἰωσήπου. Ἰουδ. Ἀρχ. βιβλ. ιδ'. 7. 2. Λέγεται δὲ καὶ ἐν τῆ Δευτερονομίᾳ (κεφ. λα'. 12) «Καὶ τὸν ξένον σου τὸν ἐντὸς τῶν πυλῶν σου», ἔπερ οἱ Ο'. μετέφρασαν «καὶ τὸν προσῆλυτον τὸν ἐν ταῖς πόλεσιν ὑμῶν». (Πρβλ. αὐτόθ. κεφ. ε'. 14).

2). Ἦδη ὁ ἱερός Χρυσόστομος ὀρθῶς κρίνων εἶπε περὶ τούτων : «Δυνατὸν γὰρ καὶ Ἰουδαῖον οὐκ ὄντα, καὶ τὴν συναγωγὴν οἰκοδομῆσαι καὶ τὸ ἔθνος ἀγαπᾶν». (Ὅμιλ. εἰς τὸν Ματθ. κς'. § γ'. σελ. 316. Παρβλ. Μηνᾶ Δ. Χαμουδοπούλου Ἐρμην. τῶν εὐαγγ. περικοπῶν σελ. 138, ἐνθα ὀρθῶς λέγεται ὅτι «οἱ πρὸς τὸν Σωτῆρα προσελθόντες πρεσβύτεροι ἵνα ὑπὲρ τοῦ ἑκατοντάρχου μεσιτεύσωσιν, ὠμίλησαν οὐχὶ ὑπὲρ οἰκείου, ἀλλ' ὑπὲρ ξένου καὶ ἠρκέσθησαν ἵνα μόνον βεβαιώσωσι τὸ ἀνεξίθρησκον τοῦ ἀνδρός»).

ταξὺ προσηλύτων καὶ Ἰουδαίων, ἀλλ' ἐθνικῶν καὶ Ἰουδαίων. Ἦν ἄρα ὁ ἑκατόνταρχος οὗτος, ὡς συντόμως εἶπεν ὁ ἀοίδιμος Θεοτόκης ἐν τῷ Κυριακοδρομίῳ, «στρατιωτικὸς τὸ ἐπάγγελμα, ἑκατὸν στρατιώτας ἔχων ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν αὐτοῦ, ἀλλόφυλος τὸ γένος, εἰδωλολάτρης τὴν θρησκείαν».

Ὅτι δὲ παρὰ τὰς φαρισαϊκὰς αὐτῶν προλήψεις Ἰουδαῖοι μεσιτεύουσιν ὑπὲρ ἐνὸς ἐθνικοῦ ἐξηγεῖται, ἐὰν λάβωμεν πρὸ ὀφθαλμῶν ὅτι οἱ ἐν Γαλιλαίᾳ Ἰουδαῖοι δὲν ἦσαν τόσον αὐστηροὶ καὶ ἐπιφυλακτικοὶ εἰς τὰς σχέσεις αὐτῶν πρὸς τοὺς ἐθνικοὺς καὶ ὅτι τὸ πρόσωπον ὑπὲρ οὗ ἡ παρακλήσις ἐγένετο, φιλικῶς διέκειτο πρὸς αὐτούς.

Καὶ ἐθνικὸν δὲ ὄντα μεγάλα ἄρεται ἐκόσμουν τὸν ἀξιοματικὸν τοῦτον τῆς Καπερναοῦμ, ὡς ἐφεξῆς ὀφόμεθα.

4. Διαφοραὶ τῶν Ἱερῶν Εὐαγγελιστῶν ἐν οἷς περὶ τοῦ ἑκατόνταρχου ἰστορήσαν.

Ἐνθα ὁ Ματθαῖος συντέμνει τὴν ἱστορίαν τοῦ ἑκατόνταρχου τῆς Καπερναοῦμ, ἐκεῖ ὁ Λουκᾶς πλατύτερον αὐτὴν ἀφηγεῖται καὶ διαφέρει οὐλοπὸν ἀπ' ἀλλήλων ἐν τῇ ἀφηγήσει τῶν πραγμάτων, ἀλλ' οὐχὶ καὶ οὐσιωδῶς. Ἡ σπουδαιότερα διαφορά εἶναι ἡ ἐξῆς, ὅτι κατὰ τὸν εὐαγγε-

λιστὴν Λουκᾶν οὐχὶ αὐτοπροσώπως ὁ ἑκατόνταρχος ἀλλ' ἕτεροι ἀντ' αὐτοῦ καὶ κατ' αἰτησιν αὐτοῦ προσήλθον καὶ παρεκάλεσαν τὸν Ἰησοῦν ὑπὲρ τοῦ ἀσθενούντος αὐτοῦ δούλου· ἀλλὰ τῆς διαφορᾶς ταύτης εὐχερῆς τυγχάνει ἡ λύσις. Ἡ διαφορῶν αὕτη αἴρεται, ἐὰν λάβωμεν πρὸ ὀφθαλμῶν ὅτι ὁ μὲν Ματθαῖος, συντόμως διηγοῦμενος τὸ μέρος τοῦτο, τίθησιν ἀμέσως εἰς τὸ στόμα τοῦ ἑκατόνταρχου ὅσα οὗτος διὰ τῶν ἀπεσταλμένων αὐτοῦ πρὸς τὸν Κύριον διεμύνησεν, διότι καὶ τῷ ὄντι ἦσαν λόγοι τοῦ ἑκατόνταρχου· ἐνῶ ὁ Λουκᾶς, ἐκτενέστερον ἀφηγούμενος τὰ πράγματα, ἰστορήσεν αὐτὰ ὡς συνέβησαν. Οὕτω δὲ λέγει καὶ ἡ Παλαιὰ Διαθήκη περὶ τοῦ δικαίου Νῶε ὅτι κατεσκεύασε τὴν Κιβωτόν, καὶ περὶ τοῦ Σολομῶντος ὅτι ἀκοδόμησε τὸν ἐν Ἱεροσολύμοις ναόν. 1).

Ἡ ἐξηγήσις αὕτη εἶναι ἀποχρῶσα καὶ οὐδεμίαν ἀνάγκην ὑπάρχει νὰ καταφύγωμεν εἰς τὴν ὑπόθεσιν, εἰς ἣν τῶν ἐρμηνευτῶν τινες καταφεύγουσιν, ὅτι μετὰ τὰς ἀποσταλείσας δύο πρεσβείας (Λουκ. ζ'. 3—8) ἐπὶ τέλους ἦλθε πρὸς τὸν Ἰησοῦν καὶ ὁ ἑκατόνταρχος αὐτοπροσώπως 2)· πρῶτον διότι ἐν οἷς ἐν τέλει τῆς διηγήσεως αὐτοῦ γράφει ὁ Λουκᾶς δεικνύει σαφῶς ὅτι ὁ ἑκατόνταρχος δὲν ὑπῆρχε μετὰ τῶν ὑποστρεψάν-

1). Λέγει δὲ καὶ τὸ Λατινικὸν λόγιον : Ὅ,τι τις δι' ἄλλου πράττει, τοῦτο ὡς αὐτὸς ποιεῖν λογίζεται Quod quis per alium facit, ipse fecisse putatur.

2). «Εἰκὸς δὲ καὶ αὐτὸν μετὰ τὸ πέμψαι τοὺς φίλους παραγενόμενον, ταῦτα εἰπεῖν». Χρυσόστ. Ὅμιλ. εἰς τὸν Ματθ. κς'. § γ σελ. 316. Οὕτω καὶ Θεοτόκης καὶ ἄλλοι).

εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ· ἐν ᾧ ἐὰν τοιοῦ-
τόν τι ἐλάμβανε χώραν, ὡς πλατύτε-
ρον τὰ κατ' αὐτὸν ἰστορήσας, δὲν
θὰ παρέλειπε βεβαίως τοῦτο.

Δεύτερον, διότι ἡ ἐμφάνισις τοῦ
ἐκατοντάρχου ἐνώπιον τοῦ Κυρίου
μετὰ τὰ πραχθέντα καὶ λεχθέντα πα-
ρὰ τῶν δύο πρεσβειῶν θὰ ἦν ὅλως
περιττὴ καὶ ἄσκοπος καὶ δὴ καὶ ἄ-
συμβίβαστος πρὸς τὴν ὁμολογίαν
του, καθόσον αὐτὸς οὗτος ὁ ἐκατόν-

ταρχος ἐν οἷς λέγει διὰ τῶν φίλων
του ἀπολογεῖται ὑπὲρ ἑαυτοῦ, διατὶ
αὐτοπροσώπως δὲν ἐνεφανίσθη ἐνώ-
πιον τοῦ Σωτῆρος, λέγων, »διὸ οὐδὲ
ἐμαντὸν ἠξίωσα, πρὸς σὲ ἔλθειν».
᾿Ωστε εὐλόγως ἀποδοκιμάζεται ἡ ὑ-
πόθεσις, καθ' ἣν καὶ ὁ ἐκατόνταρχος
ἐπὶ τέλους αὐτοπροσώπως προσῆλθε
τῷ Ἰησοῦ.

(Ἐπεται ἡ συνέχεια).

† Ὁ Πρ. Νικομηδείας ΦΙΛΟΘΕΟΣ

ΦΩΣ ΕΙΣ ΤΟ ΣΚΟΤΟΣ

Τῆ φιλοτίμῳ καὶ λογιωτάτῃ Δεσποινίδι συγγραφῆ τῆς προκειμένης μελέτης θερ-
μῶς εὐχαριστεῖ ἡ Διεύθυνσις τοῦ «Ἱ. Πολύκαρπος» καὶ εὐχεται ὅπως καὶ ἄλλαι ἐκ
τῶν λογίων Κυριῶν καὶ Δεσποινίδων μιμηθῶσι τὸ ἀξιόζηλον αὐτῆς παράδειγμα, ἵνα
οἴτω παρατηρηθῆ καὶ ἐν τῷ γυναικείῳ παρ' ἡμῖν κόσμῳ εὐδαιμονίας καὶ παρήγορος πνευ-
ματικῆς κινήσις.

«Οἱ ἄνθρωποι φοβοῦνται τὸν θά-
νατον ὡς τὰ παιδιά φοβοῦνται τὸ
σκότος» λέγει μέγας Ἄγγλος πολιτι-
κὸς καὶ φιλόσοφος, ὁ Βάκων, ἐν
τινι μελέτῃ περὶ θανάτου, τὴν ὁποίαν
ἔδημοσίευσεν εἰς τὰ δοκίμιά του κατὰ
τὸ 1625.

«Καθ' ὃν δὲ ἀκριβῶς τρόπον διὰ
τῶν διηγήσεων αὐξάνει ὁ φυσικὸς
οὗτος τρόμος τῶν παιδῶν, οὕτως αὐ-
ξάνει καὶ ὁ τρόμος τοῦ θανάτου. Δὲν
ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι τὸ νὰ θεωρῶ-
μεν τὸν θάνατον ὡς τὸ ἀντίποινον τῶν
ἁμαρτιῶν μας καὶ οὐχὶ ὡς τὴν μετά-
βασιν εἰς ἄλλον κόσμον εἶνε ἔνδειξις
ἀδυναμίας. Ὁ δὲ φιλόσοφος ὁ εἰπὼν
περὶ τοῦ θανάτου ὅτι «Ἡ πομπὴ

τοῦ θανάτου περισσότερον τρομάζει
ἢ αὐτὸς ὁ θάνατος, ὀρθότατα ἔκριεν».

«Οἱ στεναγμοί, οἱ σπασμοί, ἡ ὠ-
χρότης τῶν προσώπων, οἱ κλαυθμοὶ
τῶν φίλων, τὰ πένθη, αἱ κηδεῖαι καὶ
τὰ παρόμοια παρουσιάζουσι τὸν θά-
νατον ὡς τρομερόν. Καὶ ὁμοῦ ἀξιο-
παρατήρητον εἶνε ὅτι ὅλα τὰ ἀνθρώ-
πινα πάθη καὶ ἐν τῇ ψυχῇ τῶν δει-
λοτάτων ἀκόμη ἀνθρώπων νικῶσι
τὸν φόβον τοῦ θανάτου. Ὁ πόθος
τῆς ἐκδικήσεως ὑπερνικᾷ τὸν τρόμον.
τοῦ θανάτου· ὁ ἔρωσ περιφρονεῖ αὐ-
τόν· ἡ ἰδέα τῆς ἀτιμίας ἐπιδιώκει τὸν
θάνατον, αἱ δὲ συμφοραὶ προστρέ-
χουσι πρὸς αὐτόν ὡς πρὸς λυτρωτήν.
Ἐθὲν ὁ θάνατος δὲν εἶνε τόσον φο-

βερός, ἀφ' οὗ ἔχομεν τόσα μέσα, ἵνα δαμάσωμεν τὸν φόβον αὐτοῦ».

Οὐδεμία ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι τὸ μυστήριον καὶ ὁ πέπλος, δι' ὧν καλύπτεται ὁ θάνατος, ὡς καὶ τὸ μεγαλεῖον καὶ ἡ αὐστηρότης τῆς πομπῆς αὐτοῦ συντελοῦσιν εἰς τὸ νὰ καθιστῶσιν αὐτὸν φοβερόν εἰς τὰ ὄμματα τῶν ἀνθρώπων. Ἐπίσης ἡ σιγή καὶ ἡ ἐγκατάλειψις ἢ περιβάλλουσα τοὺς νεκρούς, ἢ ἀντίθετος πρὸς τὴν ζῶην καὶ τὴν ταραχὴν τοῦ κόσμου, διαθέτει δυσαρέστως τοὺς ἀνθρώπους πρὸς τὸν θάνατον. Ἄλλ' ἐπίσης ἀληθὲς εἶνε ὅτι ὑπάρχουσι πλεῖστοι περιστάσεις, κατὰ τὰς ὁποίας οἱ ἄνθρωποι περιφρονοῦσι τὸν θάνατον καὶ ἐπιδιώκουσι μάλιστα αὐτὸν χάριν ὑψηλοτέρων πόθων καὶ ἐπικρατήσεως μιᾶς ιδέας. Πρὸς ὑποστηρίξειν τῆς ιδέας ταύτης δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ἀναφέρωμεν τὰ παραδείγματα, τὰ ὁποῖα παρέχει ὁ Βάκων, διότι καὶ ἡ ἐθνικὴ καὶ ἐκκλησιαστικὴ ἡμῶν ἱστορία παρέχουσιν εἰς ἡμᾶς ἀναρίθμητα. Πρὶν ἢ ὀνομάσωμεν τοὺς μάρτυρας τῆς θρησκείας καὶ τοῦ γένους, τὰ θύματα τῆς ἐπιστήμης, δυνάμεθα νὰ ἀνατρέξωμεν εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ ἐκεῖ θὰ εὗρωμεν θανάτους λαμπροὺς, ὡραίας ἐπισφραγίσεις βίων αὐταπαρνήσεως καὶ ἀγάπης.

Ὁ θάνατος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ὑπῆρξεν ἡ ἀναγκαῖα ἐπικύρωσις τοῦ βίου καὶ τῆς διδασκαλίας αὐτοῦ, καὶ ἡ ἀναγκαῖα ὄψις πρὸς ἐπικράτη-

σιν τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ἐὰν οἱ μαθηταὶ ἔβλεπον τὸν διδάσκαλον ὑποχωροῦντα πρὸ τῆς ἐσχάτης θυσίας, πόθεν θὰ ἦντλον τὸ θάρρος ὅπως ἀντεπεξέλθωσιν αὐτοὶ μόνοι διὰ τῆς δυνάμεως τοῦ λόγου ἐναντίον τῶν διωκτῶν; Καὶ ἐὰν οἱ πρῶτοι Χριστιανοὶ δὲν εἶχον ὑπ' ὄψιν τοὺς πρῶτους μάρτυρας πῶς θὰ ἀντίσταντο εἰς τὰς βασιάνους τῶν Ρωμαίων αὐτοκρατόρων;

Ἡ πεποίθησις, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἐμπνεύσει εἰς αὐτοὺς τὸ μαρτύριον τοῦ Γολγοθᾶ καὶ ἡ ιδέα τῆς μελλούσης ἀναστάσεως ἐγέννησαν εἰς τὰς ψυχὰς ἀσήμεων ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν τὴν δίψαν τοῦ θανάτου καὶ τὴν πίστιν τῶν μαρτύρων, τὴν περιφρόνησιν τοῦ ἐφημέρου χάριν τοῦ σιωνίου.

Ὡσαύτως ἀταράκως ὑπεδέχθη καὶ ὑπέμεινε τὸν θάνατον ὁ φιλόσοφος Σωκράτης. Ἐὰν ὁ Σωκράτης ἐπέθετο εἰς τοὺς λόγους τοῦ Κρίτωνος καὶ ἐδραπέτευεν ἐκ τοῦ δεσμωτηρίου, θὰ κατέστρεφε διὰ τῆς πράξεως αὐτοῦ ταύτης τοὺς καρποὺς τῆς πολυετοῦς διδασκαλίας του. Ἐν ᾧ ἀποθνήσκων πιστὸς εἰς τοὺς νόμους τῆς πατρίδος προσέθεσεν εἰς τὴν περὶ τῶν λόγων του τὴν ἔτι ἰσχυροτέραν περὶ τὸ παραδείγματός καὶ ἀπέθιγεν οὐχὶ μόνον ὡς μέγας φιλόσοφος ἀλλὰ καὶ ὡς μέγας πολίτης.

Καὶ οἱ ἄλλοι ἐκεῖνοι ἥρωες τῆς ἀρχαιότητος, οἱ τριακόσιοι ἀθάνατοι τῶν Θερμοπυλῶν, ἐνθυμίζουσιν ἄλλα ὡραῖα καὶ ὑψηλὰ ἰδεώδη, πρὸ τῶν

ὁποίων ὁ φόβος τοῦ θανάτου σβέννεται. Ὑπενθυμίζουσιν εἰς ἡμᾶς ἐκατόμβας ὀλοκλήρους ἄλλων ἡρώων οἵτινες ἔσπευδον πρὸς τὸν θάνατον χάριν μιᾶς ἀναστάσεως.

Ἄλλὰ ποία ἀνάγκη νὰ ἀνατρέξωμεν τόσον μακρὰν ; Μὴ ἡ Σμύρνη δὲν ὑπῆρξε τὸ θέατρον σκληροῦ θανάτου τοῦ μαρτυρίου τοῦ γηραιοῦ αὐτῆς ἐπισκόπου Πολυκάρπου, ὅστις ἐν ἡλικίᾳ 85 ἐτῶν ἐκάη ζῶν, διότι δὲν ἠθέλησε νὰ ἀρνηθῆ τὴν θρησκείαν αὐτοῦ ; Ἀκόμη δὲ καὶ σήμερον βλέπομεν τοὺς ἱεραποστόλους, ἀψηφοῦντας μυρίους κινδύνους καὶ θανατουμένους, διότι μὲ μόνον ὄπλον τὸν Σταυρὸν καὶ τὸ Εὐαγγέλιον προσπαθοῦσι νὰ ἐξημερώσωσι βάρβαρα φύλα.

Ἡ δὲ παγκόσμιος ἱστορία, ἡ ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητος καὶ τοῦ πολιτισμοῦ μᾶς παρουσιάζουσι τοὺς γενναίους ἐξερευνητάς, τοὺς ἐφευρέτας, οἵτινες εἰς πλείστας ὑποβάλλονται θυσίας καὶ στερήσεις, πολλάκις δὲ καὶ οἰκτρὸν θάνατον ἀπαντῶσιν ἐξ ἀγάπης πρὸς τὴν ἐπιστήμην.

Καὶ ἡ δεινὴ νόσος, ἡ μαστίζουσα σήμερον τὴν Ἀνατολικὴν Ἀσίαν, πόσα ἄρα γε δὲν ἀριθμεῖ θύματα τῆς αὐταπαρνήσεως καὶ τοῦ καθήκοντος ; Πόσοι ἱατροὶ καὶ νοσοκόμοι δὲν πίπτουσι παρὰ τὸ πλευρὸν τῶν ἀσθενῶν, τοὺς ὁποίους νοσηλεύουσιν, ἐν γνώσει τοῦ φοβεροῦ κινδύνου ὃν διατρέχουσιν ;

Ὡστε, ἐὰν ὀρθῶς παρατηρῆ ὁ Βάκων, λέγων ὅτι «οἱ ἄνθρωποι φο-

βοῦνται τὸν θάνατον ὡς τὰ παιδιά φοβοῦνται τὸ σκότος» οὕτω καὶ ἐκ τῶν ἀνωτέρω ὀρθῶς δυνάμεθα νὰ συμπεράνωμεν, ὅτι «οἱ ἄνθρωποι δὲν φοβοῦνται τὸ σκότος τοῦ θανάτου, ὅταν ἐμπνέονται ὑπὸ τῆς πεποιθήσεως ὅτι μετὰ τὸ σκότος θὰ ἀνατείλη τὸ φῶς».

ΠΟΛΥΜΝΙΑ ΛΑΣΚΑΡΕΩΣ

ΔΗΛΩΣΙΣ

Φέρεται εἰς γνῶσιν τῶν ἀξιολόμων κ. κ. συνδρομητῶν τοῦ «Ἱεροῦ Πολυκάρπου» ὅτι οὐδεμία ἀπόδειξις πληρωμῆς ληφθήσεται ὑπὲρ ὧν μὴ φέρη τὴν ὑπογραφήν τῆς τε Διευθύνσεως καὶ Διαχειρίσεως ὡς καὶ τὴν σφραγίδα τοῦ περιοδικοῦ. Πᾶσα ἄλλη ἀπόδειξις θεωρεῖται ἄκυρος.

Ἐπίσης παρακαλοῦνται οἱ ἔχοντες καθυστερούμενα φυλλάδια ὡς καὶ οἱ προπληρώσαντες τὴν συνδρομὴν αὐτῶν καὶ μὴ λαμβάνοντες φυλλάδια νὰ εἰδοποιήσωσι τὴν διεύθυνσιν ἐγκαίρως περὶ τούτου.

ΧΡΟΝΙΚΑ. Τὴν παρελθοσάν Τρίτην, ἑορτὴν τοῦ ἁγίου Νικολάου ἐν τῇ Μητροπολιτικῇ ἡμῶν ναφ ἔτελέσθη τελεταρχούσης τῆς **Α.Σ.** τοῦ **Μητροπολίτου** ἡμῶν δοξολογία ἐπὶ τῇ ἑπετείῳ ἑορτῇ τῆς **Α.Α.Μ.** τοῦ **Αὐτοκράτορος** πασῶν τῶν **Ρωσσιῶν**.—Δι' ἑλλειψίν χώρου τὴν περιγραφὴν τῆς λαμπρᾶς ταύτης ἑορτῆς καὶ πανηγύρεως θέλομεν δημοσιεύσει εἰς τὸ ἐπόμενον φυλλάδιον.

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΗΣ ΘΛΙΨΕΩΣ ΚΑΙ Η ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΑΠΙΣΤΙΑ

(I. BREITENSTEIN)

(*Συνέχεια ἐκ τοῦ ὑπ' ἀρ. 34 φυλλαδίου καὶ τέλους*).

Ὅπως ἄλλοῖα εἶνε ἢ θέσις τοῦ χριστιανοῦ, τοῦ ἀνθρώπου ἐν γένει τοῦ πρεσβεύοντος θρησκείαν, διότι ἢ αἰώνιος ζωὴ ἢ τόσον δυσφημουμένη, φωτίζει δι' αὐτόν μὲ φῶς ὅπως διάφορον τὴν παροῦσαν ζωὴν. Τίνα σημασίαν ἔχει ἢ εἰς Θεὸν καὶ εἰς αἰώνιον ζωὴν πίστις; Εἶνε πεποιθήσις ὅτι ὅλος ἡμῶν ὁ προορισμὸς δὲν περικλείεται εἰς τὰ ὀλίγα ἔτη τὰ ὁποῖα ζῶμεν ἐδῶ κάτω, ὅτι ὅλη ἢ ἱστορία μας δὲν περιορίζεται μεταξὺ τοῦ πρώτου καὶ τελευταίου στεναγμοῦ μας, ὅτι ἢ γῆ ἐν ἣ ζῶμεν δὲν εἶνε ἢ μόνη καὶ πλήρης πραγματικότης. Εἶνε πεποιθήσις ὅτι ὑπὲρ τὴν παροῦσαν ζωὴν ὑπάρχει πραγματικότης ὑψηλοτέρα: ἦτοι ὁ Θεός, ἢ ἐν ἄλλαις λέξεσιν, ἢ ἀγάπη καὶ ἢ δικαιοσύνη ἠνωμένοι εἰς δύναμιν ζῶσαν. Διὰ τὸν Χριστιανόν, ἢ ἀγάπη καὶ ἢ δικαιοσύνη ὑφίστανται ἀπολύτως, διότι ὁ Θεὸς ὑπάρχει ἀπολύτως. Δὲν εἶναι ἰδέαι τὰς ὁποίας αὐθαιρέτως σχηματίζουσιν, εἶνε πραγματικότητες, τὰς ὁποίας πρέπει νὰ ἀναγνωρίσωσι καὶ νὰ παραδεχθῶσι μεθ' ὑποταγῆς ἀποτελούσης πράξιν ἠθικὴν. Ὅθεν, ἀν δὲν θὰ ἠδύνατό

τις νὰ αἰσθανθῇ ἑαυτὸν ὑποχρεωμένον ὑπὸ τοῦ μὴ ὑπάρχοντος, ὑποχρεοῦται ὑπὸ τοῦ ὑπάρχοντος. Ἐν παραγνωρίσῃ τις τὴν ὑποχρέωσιν ταύτην καὶ δὲν θεωρήσῃ ἑαυτὸν ὑποχρεωθῆναι, διχάζει ἑαυτόν, ἐκπίπτει, ἀπαρνείται.

Ἐν ἢ ψυχῇ τοῦ κόσμου εἶνε ἀγάπη καὶ δικαιοσύνη, κατανοεῖ τις εὐκόλως ὅτι ἢ γῆ, ἔνθα διὰ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλον λόγον, οὔτε ἢ ἀγάπη οὔτε ἢ δικαιοσύνη βασιλεύουσι, ὀφείλει νὰ ὑποστῇ τὸ κράτος καὶ τὴν κυριαρχίαν τῶν δύο τούτων ἀρετῶν καὶ προορισμὸς τοῦ ἀνθρώπου εἶνε ἢ διηνεκῆς καὶ ἀδιάκοπος ἐργασία πρὸς ἀνακαίνισιν τῆς γῆς ταύτης. Οὐδὲν προέρχεται ἐκ τοῦ μὴ ὄντος: τὸ μὴ ὑπάρχον δὲν μᾶς ὑποχρεώνει. Διὰ τοῦτο ὁ Κάντιος ὡς ἀξιώματα τοῦ πρακτικοῦ Λόγου, ἐξήγαγε τὴν ὑπαρξίν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν αἰώνιον ζωὴν.

Δοθέντος τούτου, ὅπερ δύναται τις νὰ ἀναπτύξῃ πλατύτερον, καὶ τὸ ὁποῖον ἐν γενικαῖς γραμμαῖς σκιαγραφουμένον, ἐπαναλαμβάνω ὅτι ἢ χριστιανικὴ πίστις, χιλιᾶκις περισσότερον ἢ ἢ ἀπιστία, εἶνε κατάλλη-

λος πρὸς τὸν ἀ-
γῶνα τοῦτον κα-
τὰ τῆς θλίψεως,
ἀπαιτεῖ τὸν ἀ-
γῶνα τοῦτον
πρὸς Ἰριάμβον
τῆς δικαιοσύ-
νης καὶ τῆς ἀ-
γάπης, ὅστις ἀ-
γῶν πρέπει νὰ
εἶνε, καθὼς εἶ-
δομεν τὸ σύμ-
βολον καὶ τὸ
σύνθημα τῆς
στάσεως καὶ
ἐνεργείας ἀν-
θρώπου ἔχοντος
καρδίαν εὐθεϊ-
αν.

Παρὰ τὰ ἀ-
παράμιλλα ἐ-
φόδια τὰ ὁποῖα
διαθέτει ἡ χρι-
στιανικὴ πί-
στις, μέμφονται
αὐτὴν οἱ ἐλευ-
θερόφρονες λέ-
γοντες ὅτι ἀντὶ
νὰ ζητήσωμεν
νὰ ἐξαλείψωμεν
ἀληθῶς τὴν θλί-
ψιν, τοῦναντίον
τὴν ἐξυψοῦμεν
καὶ τὴν ἐκθει-
άζομεν. Ὡς ἐν-
θυμεῖται ὁ ἀνα-
γνώστης, αὐτὴ
εἶνε ἡ τρίτη ἐν-

Ἐν τῇ ἀνωτέρῳ εἰκόνι παρίστανται ὁ Θεὸς καλῶν τὸν Ἀβρα-
ὰμ νὰ ἀφήσῃ τὸ πατριὸν ἔδαφος καὶ τὴν πατρικὴν ἐστίαν, ν' ἀ-
παρνηθῇ τὸν τόπον τῆς ἀδικίας καὶ ἀνομίας καὶ νὰ ἐγκαταστῇ
εἰς τὴν γῆν, τὴν ἴποιαν αὐτὸς ὁ Θεὸς θὰ ὑποδείξῃ εἰς αὐτόν.
Ὁ Ἀβραὰμ καλεῖται νὰ γείνη Γενάρχης τοῦ ἐκλεκτοῦ τοῦ Κυ-
ρίου λαοῦ, ἐξ οὗ θὰ προέλθῃ Ἐκεῖνος ὅστις ὡς ἄλλη ζύμη θὰ
ζυμώσῃ ὅλον τὸ φύραμα καὶ θὰ μεταβάλλῃ τὸ πρόσωπον τῆς
γῆς φέρων τὴν εὐλογίαν καὶ τὴν χάριν τοῦ Δημιουργοῦ ἐπὶ πα-
σῶν τῶν φυλῶν τῆς Γῆς ὡς λέγει ἡ Γραφή· «Καὶ εἶπε Κύριος
τῷ Ἀβραὰμ· ἔξελθε ἐκ τῆς γῆς σου καὶ ἐκ τῆς συγγενείας σου
καὶ τοῦ οἴκου τοῦ πατρός σου εἰς τὴν γῆν, ἣν ἂν σοὶ δείξω»
καὶ ποιήσω σε εἰς ἔθνος μέγα, καὶ εὐλογήσω τοὺς εὐλογοῦντάς
σε καὶ τοὺς καταρωμένους σε καταράσσομαι καὶ εὐλογηθήσου-
ται ἐν σοὶ πᾶσαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς». (*Ἐξ. 12, 1).

στασις κατὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Ἐνταῦθα ὅμως πρέπει νὰ κάμω-
μεν διάκρισιν. Ὑπάρχουσι δύο τρό-
ποι τῆς ἐξυψώσεως καὶ τοῦ ἐκθει-
σμοῦ τῆς θλίψεως. Διὰ τινας χριστι-
ανούς, ἡ θλίψις ἔχει εἶδος τι ἀρετῆς
υπερφυσικῆς. Κατ' αὐτούς, ἡ θλίψις
προσδίδει φωτιστέφανον ἀγιότητος,
ἀνοίγει τὰς πύλας τοῦ οὐρανοῦ, ἡ
θλίψις εἶνε θεία διότι ἐπιτρέπει εἰς
τὸν ἄνθρωπον νὰ διορθώσῃ τὰ ἴδια
κα' τὰ τῶν ἀδελφῶν σφάλματα.

Ἡ ἄποψις αὕτη ὄζει ἀσκητισμοῦ
καὶ ἐξηγεῖ τὸν σεβασμὸν καὶ τὴν ἐ-
κτίμησιν μεθ' ἧς περιβάλλουσι τὰς
μοναζούσας, τοὺς ἐρημίτας, καὶ πάν-
τας ἐκεῖνους ὅτινες ἐκουσίως, μαρ-
τυροῦσι καὶ θυσιάζονται, καὶ τὴν
φλογερὰν ἀγάπην τῆς θλίψεως τὴν
ὁποῖαν συναντᾷ τις παρὰ τοῖς μυστι-
κισταῖς.

Δὲν σκεπτόμεθα κατὰ τὸν αὐτὸν
τρόπον. Δὲν πιστεύομεν ὅτι ὑπάρχει
εἰδικὸν μεγαλεῖον εἰς τὴν θλίψιν μό-
νον διότι εἶνε θλίψις καὶ δὲν ἐξω-
θοῦμεν τὰ πράγματα ποσῶς εἰς τὸν
ἀσκητισμὸν.

Δὲν δυνάμεθα νὰ διῦσχυρισθῶμεν
ὅτι πᾶσα θλίψις εἶνε ἀξιόμισθος καὶ
νομίζομεν ὅτι κατὰ τοῦτο, συμφω-
νοῦμεν πρὸς τὸ πνεῦμα τοῦ Ἰησοῦ
ὅστις ἐθεράπευσε τόσους ἀσθενεῖς καὶ
ἐπαρηγόρησε τόσους τεθλιμμένους.
Λέγομεν μόνον τῷτο.

Ὑπάρχουσι πολλῶν εἰδῶν θλί-
ψεις· τινὲς μὲν εἶνε ποταπαὶ καὶ ἐμ-
πνεύουσαι μόνον οἰκτον, τινὲς δ' εὐγε-
νεῖς, προκαλοῦσαι τὸν θαυμασμόν.

Ὁ κακοποιός, ὁ τρέμων ἐκ φρίκης
τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἀνακαλύπτεται,
ὁ ἐγκληματίας, ὅστις μὲ τὴν καρ-
δίαν πλήρη μίσους, ἠττώμενος, ἀλλὰ
πάντοτε ἐπαναστατῶν, ὑφίσταται τὴν
ποινήν του ζητῶν πάντοτε εὐκαιρίαν
νὰ φύγῃ ἢ νὰ ἐκδικηθῇ, ὑφίστανται
θλίψεις κατωτέρας τάξεως. Ὁ ἡ-
ρως, τὸνναντίον, ὅστις θυσιάζεται
χάριν εὐγενοῦς ἰδέας, ὁ ἄνθρωπος
ὅστις χάνει τὸ πᾶν διὰ τὴν δικαιο-
σύνην καὶ τὴν ἀλήθειαν, οἱ ὑφιστά-
μενοι, μετὰ γαληνιαίας ἀξιοπρεπεί-
ας τὰς βαρυτάτας καὶ μᾶλλον ἀκα-
ταλήπτους δοκιμασίας, πάντες οὗτοι
μᾶς ἀποκαλύπτουσι θλίψιν ἀνωτέρας
τάξεως. Καὶ ἐφόσον δὲν ἐκφυλιζό-
μεθα καθ' ὀλοκληρίαν, ἐφ' ὅσον θὰ
μένῃ ἐν ἡμῖν ἡ αἴσθησις καὶ ὁ σεβα-
σμὸς πρὸς τὸ μεγαλεῖον, ἡ καρδία
μας θὰ πάλλῃ ἐπὶ τῇ θεᾷ τῶν θλί-
ψεων τούτων.

Ἐν ὀνόματι τῆς διακρίσεως ταύ-
της, ἦτις δὲν εἶνε ποσῶς ἀυθαίρετος
ἀλλὰ βασίζεται ἐπὶ τῶν μυχιαϊκῶν
καὶ ἀσφαλεστάτων ἐνστίκτων τῆς
ἀνθρωπότητος, δυνάμεθα, ἡμεῖς οἱ
Χριστιανοί, νὰ παρηγορῶμεν ἐκεί-
νους, τῶν ὁποίων μᾶς εἶνε ἀδύνατον
νὰ ἐξαλείψωμεν τὴν θλίψιν. Ἐχο-
μεν τὸ δικαίωμα νὰ εἴπωμεν αὐτοῖς.
«Ἄφου ὑποφέρετε, προσδώσατε τοῦ-
λάχιστον μεγαλεῖον εἰς τὴν θλίψιν
σας, προσπαθήσατε νὰ μὴ σᾶς ὑπο-
βιβάξῃ ἀλλὰ νὰ σᾶς ἀνυψώσῃ. Καὶ
ἂν ἀκόμη ἡ θλίψις σας εἶνε θλίψις
ἐγκληματίου σύροντος τὴν ἄλυσόν
του, καταστήσατε αὐτὴν ὑψηλὴν καὶ

ἀγίαν, καθιστῶντες αὐτὴν θλιψὶν ἐνόχου δεχομένους καὶ θέλοντες τὴν τιμωρίαν του, ὅστις ἐπανερχεται εἰς τὴν δικαιοσύνην ἀφοῦ τὴν παρεγνώρισεν προηγουμένως. Οὕτως ἡ θλιψὶς σας θὰ μεταμορφωθῇ διὰ τοῦ εἰσόδου χαρᾶς αὐστηρᾶς, ἐν ᾗ θέλετε ἐπανεύρη τὸν πρὸς ὑμᾶς αὐτοὺς σεβασμόν, ἀσθανόμενοι ἑαυτοὺς ἐπανερχομένους εἰς τὴν παραγνωρισθεῖσαν ἀλήθειαν.

Συμπέρασμα.

Ἀναγνωρίζοντες τὰ ὅρια τῆς θρησκευτικῆς ἡμῶν κρίσεως, τὰ ὁποῖα δὲν δυνάμεθα νὰ ὑπερβῶμεν, παραδεχόμενοι ὅτι ἡ ἱστορία τῶν ἄλλων — ἐκ τῆς ἀπόψεως τῶν ἰδιαιτέρων σχεδίων τοῦ Θεοῦ ὡς πρὸς αὐτούς, — μένει εἰς ἡμᾶς ἀκατάληπτος κατὰ τὰ ἐσωτερικὰ αὐτῆς αἷτια καὶ ἐλατήρια, παραδεχόμενοι ὅτι ὁ χριστιανισμὸς μόνον περὶ ἡμῶν αὐτῶν μᾶς διαφωτίζει ὀριστικῶς καὶ ἀκριβῶς, ἀφήνομεν κατὰ μέρος, ὡς ἄλυτον διὰ τῶν μέσων τὰ ὁποῖα διαθέτομεν, τὸ τρομερὸν πρόβλημα τῆς σχέσεως μεταξὺ τῆς πατρικῆς προνοίας καὶ τῆς ἀγαθότητος τοῦ Παντοδυνάμου Θεοῦ, τὴν ὁποῖαν ἀπαιτεῖ ἡ πίστις ἡμῶν, καὶ τῆς θλίψεως τῶν ἄλλων, ἧτις ἐξεγείρει εἰς ἐπανάστασιν τὴν καρδίαν μας.

Διὰ τῆς πίστεως ἡμῶν εἰς αἰώνιον ζωὴν, δηλαδὴ εἰς ὑπαρξιν τῆς ἀπολύτου δικαιοσύνης καὶ ἀγάπης, εὐρίσκομεν τὸ ἰσχυρότατον ἐλατήριον ἐκ τῶν δυνάμενων νὰ ὑπάρξωσιν, ἵνα

καταστῶμεν ἐργάται δικαιοσύνης καὶ ἀγάπης, νὰ λησμονήσωμεν ἑαυτοὺς, νὰ ἀφιερωθῶμεν, καὶ κατ' ἀκολουθίαν νὰ ἐργασθῶμεν πρὸς ἐξάλειψιν, τῆς θλίψεως.

Καὶ ἐν τῇ περιπτώσει καθ' ἣν δὲν δυνάμεθα ἐν τῷ παρόντι κόσμῳ, νὰ ἐξαλείψωμεν τὴν θλιψὶν, εὐρίσκομεν ἀκόμη ἐν τῇ πίστει ἡμῶν, μέσον πῶς νὰ παρηγορήσωμεν τοὺς τεθλιμμένους, καὶ νὰ προστρέψωμεν αὐτοὺς νὰ καταστήσωσι τὴν θλιψὶν των βαθμιδα πρὸς ἀνύψωσιν εἰς τὸ μεγαλεῖον, νὰ ἐλευθερωθῶσι, νὰ ἐξυψωθῶσι δι' αὐτῆς.

Ἐρωτῶμεν ἡ νεωτέρα ἀπιστία, ἀντικρύζουσα τὴν θλιψὶν, δύναται νὰ εἴπῃ καὶ νὰ ἐνεργήσῃ κατ' αὐτῆς ὅπως ἡ χριστιανικὴ πίστις;

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Κ. ΠΑΣΧΑΛΗΣ

ΠΡΟΪΓΡΑΜΜΑ ΘΕΙΟΥ ΚΗΡΥΓΜΑΤΟΣ

Ἀδριον Κυριακὴν 11ην τρέχοντος οἱ ἱεροκήρυκες τῆς θρησκευτικῆς ἀδελφότητος «Εὐσεβείας» θὰ κηρύξωσιν ὡς ἑξῆς :

Ὁ ἱερολόγ. κ. Γρ. Ὁρφανίδης π. μ. καὶ μ. μ. ἐν τῷ ἰ. ναφ. Μαγνησίας.

Ὁ ἐλλόγ. κ. Γ. Πασχάλης π. μ. ἐν τῷ ἰ. ναφ. Ἀγ. Ἀποστόλων εἰς Κοινοκλιεῖα, μ. μ. δὲ ἐν τῇ σχολῇ ἁγ. Νικολάου.

Ὁ ἐλλόγ. κ. Π. Κατσιναβάκης π. μ. ἐν τῷ ἰ. Ναφ. Εὐαγγελιστρίας, μ. μ. δὲ ἐν τῇ σχολῇ Τιμίου Προδρόμου (Σχοινάδικα).

Ὁ ἐλλόγ. κ. Ἀνδρ. Κουρνιακῆς π. μ. ἐν τῇ σχολῇ ἁγ. Τρύφωνος.

Πρὸς τοῦτοις σήμερον Σάββατον περὶ ὥραν 11—12 π. μ. θὰ ἐρμηνεύσωσι τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον τῆς ἀδριον εἰς ἐπήκοον ὄλων τῶν μαθητῶν, ὁ μὲν ἐλλόγ. κ. Γ. Πασχάλης ἐν τῇ σχολῇ ἁγ. Τρύφωνος, ὁ δὲ ἐλλόγ. κ. Π. Κατσιναβάκης ἐν τῇ σχολῇ Σφακτηρίας.

„ΠΕΡΙΠΑΤΕΙΤΕ ΕΩΣ ΤΟ ΦΩΣ ΕΧΕΤΕ“

ΟΙ ΑΡΧΑΙΟΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ (ΔΙΗΓΗΜΑ)

(Κατά πιστήν μετάφρασιν ἐκ τοῦ ρωσικοῦ ὑπὸ Σίμωνος Δ. Κατακουζηνοῦ).

(Συνέχεια ἐκ τοῦ ὑπ' ἀρ. 34 φυλλαδίου).

Εἰς ταῦτα ὁ Ἰούλιος εἶπεν :

— Ἄλλ' ἂν ὅλα αὐτὰ εἶναι ἀληθινά, σημαίνει, ὅτι σεῖς ἀπομακρύνεσθε ἀπὸ τὴν διδασκαλίαν τοῦ Χριστοῦ καὶ μόνον προσποιεῖσθε ὅτι τὴν ἀκολουθεῖτε. Ἄν δὲν δίδητε ὅ,τι ἔχετε, καμμία δὲν ὑπάρχει μεταξύ μας διαφορά. Τὸ κατ' ἐμέ, ἂν ἐπιθυμῇ κανεὶς νὰ εἶναι χριστιανός, πρέπει νὰ ἐκτελῇ τὰ πάντα κατὰ γράμμα, δηλαδή νὰ δίδῃ ὅ,τι ἔχει καὶ νὰ μὲνῃ πτωχός.

— Ἀκριβῶς αὐτὸ εἶναι τὸ καλύτερον — εἶπεν ὁ Παμφίλιος. — Καὶ σὺ κάμε το !

— Ναί, θὰ τὸ κάμω, ὅταν ἴδω ὅτι καὶ σεῖς τὸ κάμνετε.

— Ἡμεῖς τίποτε δὲν ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἐπιδεικνύωμεν. Δὲν σὲ συμβουλεύω νὰ ἔλθῃς εἰς ἡμᾶς, ἀφίνων τὴν ζωὴν, τὴν ὁποῖαν τῶρα προτιμᾶς χάριν ἐπιδείξεως. Ἡμεῖς κάμνομεν ὅ,τι κάμνομεν, ὄχι χάριν ἐπιδείξεως, ἀλλ' ἀπὸ πίστιν.

— Τί σημαίνει ἀπὸ πίστιν ;

— Ἀπὸ πίστιν σημαίνει ὅτι ἡ

σωτηρία ἀπὸ τὸ πονηρὸν τοῦ κόσμου, ἀπὸ τὸν θάνατον, ὑπάρχει μόνον εἰς τὴν ζωὴν, κατὰ τὴν διδασκαλίαν τοῦ Χριστοῦ. Δι' ἡμᾶς εἶναι ἀδιάφορον τί θὰ εἶπουν περὶ ἡμῶν οἱ ἄνθρωποι. Κανονίζομεν τοιοῦτοτρόπως τὰς πράξεις μας, ὄχι διὰ τοὺς ἄνθρώπους, ἀλλὰ διότι εἰς αὐτὸ βλέπομεν τὴν ζωὴν καὶ τὸ ἀγαθόν.

— Εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ ᾔῃ κανεὶς διὰ τὸν ἑαυτὸν του — εἶπεν ὁ Ἰούλιος. — Οἱ θεοὶ μᾶς ἐνέπνευσαν τὸ αἶσθημα νὰ ἀγαπῶμεν τὸν ἑαυτὸν μας περισσότερον ἀπὸ τοὺς ἄλλους καὶ νὰ ζητῶμεν τὰς ἡδονάς. Καὶ σεῖς τὸ αὐτὸ κάμνετε. Σὺ ὁ ἴδιος ὁμολόγητες ὅτι μεταξύ σας ὑπάρχουν καὶ ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι λυποῦνται τοὺς ἑαυτούς των. Αὐτοὶ θὰ προετοιμάσουν διὰ τὸν ἑαυτὸν των τὰς μεγαλυτέρας τῶν ἡδονῶν καὶ ὀλονὲν θὰ ἀφίνουν τὴν πίστιν σας. Διὰ τοῦτο, ἐπὶ τέλους, θὰ κάμουν ἀκριβῶς ὅ,τι ἡμεῖς κάμνομεν.

— Ὅχι ! — ἀπήντησεν ὁ Παμφίλιος, — οἱ ἰδικοί μας παίρνουν ἄλλον

δρόμον καὶ ποτὲ δὲν ταλαντεύονται. Ἐξ ἐναντίας αὐτοὶ ὀλοὲν περισσότερον δυναμώνουν. Ὁμοιάζουν μὲ τὴν φωτιάν, ἣ ὁποία ποτὲ δὲν σβήνει, ὅταν ῥίπτωμεν εἰς αὐτὴν ξύλα. Εἰς τοῦτο συνίσταται ἡ πίστις.

— Δὲν ἠμποροῦ νὰ ἐννοήσω εἰς τί συνίσταται ἡ πίστις αὐτή!

— Ἡ πίστις μας ἐγκείται εἰς τὸ ὅτι ἐννοοῦμεν τὴν ζωὴν, καθὼς μᾶς τὴν ἐξήγησεν ὁ Χριστός.

— Πῶς αὐτό;

— Ὁ Χριστός εἶπεν αὐτὴν τὴν παραβολὴν: — Εἰς ξένον κῆπον ἔζων κηπουροὶ, οἱ ὁποιοὶ ἔπρεπε νὰ πληρώνωσι φόρον εἰς τὸν κύριον τοῦ κήπου. Ἀκριβῶς ἡμεῖς εἴμεθα οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ καὶ ζῶντες εἰς τὸν κόσμον, χρεωστοῦμεν νὰ πληρώνωμεν τὰ χρέη μας εἰς τὸν Θεὸν καὶ νὰ κάμωμεν τὸ θέλημά του. — Οἱ ἄνθρωποι κατὰ τὴν κοσμικὴν πίστιν, ἐνόμισαν ὅτι ὁ κῆπος τοῖς ἀνήκει, ὅτι δι' αὐτὸν τίποτε δὲν χρεωστοῦν νὰ πληρώνουν καὶ ὅτι τὸ πᾶν ἔγινε διὰ νὰ ὠφελῶνται ἀπὸ τοὺς καρπούς του. Ἔστειλεν ὁ κύριος εἰς αὐτοὺς ἀπεσταλμένον διὰ νὰ συνάξῃ τὸν φόρον, αὐτοὶ ὅμως τὸν ἐδίωξαν. Ἔστειλεν ὁ κύριος τὸν υἱόν του διὰ τὸν φόρον, ἀλλ' αὐτοὶ τὸν ἐφρόνευσαν, νομίζοντες ὅτι μετὰ τὴν προᾶξιν αὐτὴν κἀνεὶς πλέον δὲν θὰ τοὺς ἀνησυχῆσῃ. Ἴδου ἀκριβῶς αὐτὴ ὀνομάζεται κοσμικὴ πίστις, σύμφωνα μὲ τὴν ὁποίαν ζοῦν πολλοὶ ἄνθρωποι τοῦ κόσμου, μὴ ἀναγνωρίζοντες, ὅτι ἡ ζωὴ ἐδόθη μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ ὑπηρετῶμεν

τὸν Θεόν. Καὶ ὁ Χριστὸς μᾶς ἐξήγησεν ὅτι ἡ κοσμικὴ πίστις, ἣ ὁποία διδάσκει, ὅτι διὰ τὸν ἄνθρωπον θὰ εἶναι καλύτερον, ἂν αὐτὸς ἤθελε διώξῃ ἀπὸ τὸν κῆπον καὶ τὸν ἀπεσταλμένον καὶ τὸν υἱὸν τοῦ κυρίου καὶ δὲν ἤθελε δώσει τὸν φόρον, εἶνε ψευδής, διότι ἡμεῖς ποτὲ τίποτε δὲν ἠμποροῦμεν νὰ διαφύγωμεν εἴτε δοθῇ ὁ φόρος εἴτε ἐκδιωχθῇ ὁ ἀπεσταλμένος ἀπὸ τὸν κῆπον. Ἀκόμη μᾶς ἐδίδαξεν, ὅτι αἱ ἡδοναί, τὰς ὁποίας ἡμεῖς ὀνομάζομεν ἡδονάς, δηλαδὴ ἡ τροφή, τὸ ποτὸν καὶ αἱ διασκεδάσεις, δὲν ἠμποροῦν νὰ εἶναι ἡδοναί, ἂν εἰς αὐτὰς ὑπονοηται ἡ ζωὴ· ὅτι αὐταὶ τότε μόνον εἶναι ἡδοναί, ὅταν ζητῶμεν ἄλλο τι, δηλαδὴ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ καὶ ὅτι μόνον τότε αὐταὶ εἶναι ἡδοναί, ἂν εἶναι ἐπακολούθημα ἀμοιβῆς, συννεπεία ἐκτελέσεως τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ. Τὸ νὰ ἐπιθυμῇ κανεὶς νὰ λάβῃ τὰς ἡδονὰς χωρὶς τὸν κόπον τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ, δηλαδὴ τὸ ν' ἀποσπᾷ μόνον τὰς ἡδονὰς χωρὶς νὰ καταβάλλῃ κἀνένα κόπον, εἶναι τὸ ἴδιον ὡς ν' ἀποσπᾷ κἀνεὶς τὰ ἄκρα τῶν ἀνθέων καὶ νὰ τὰ φυτεύῃ χωρὶς ρίζαν. Ἡμεῖς πιστεύομεν εἰς αὐτὸ καὶ δὲν ἠμποροῦμεν νὰ ζητῶμεν τὴν ἀπάτην ἀντὶ τῆς ἀληθείας. Ἡ πίστις μας συνίσταται εἰς τὸ ὅτι ἀναγνωρίζομεν, ὅτι τὸ ἀγαθὸν τῆς ζωῆς δὲν ὑπάρχει εἰς τὰς ἡδονὰς τῆς, ἀλλ' εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ, χωρὶς τὴν παραμικρὰν σκέψιν περὶ τῶν ἡ-

δονῶν καὶ τῆς ἐλπίδος διὰ τὴν ἀπόκτησίν των. Μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον ἡμεῖς ζῶμεν. Καὶ ὅσῳ περισσώτερον ζῶμεν, τόσῳ περισσώτερον βλέπομεν, ὅτι αἱ ἡδοναὶ καὶ τὸ ἀγαθὸν εἶναι συνέλπειαι τῆς ἐκτελέσεως τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ. Ὁ διδάσκαλός μας εἶπε: «Δεῦτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι ἀγάθῳ ἀναπαύσω ὑμᾶς. Ἄρατε τὸν ζυγὸν μου ἐφ' ὑμᾶς καὶ μάθετε ἀπ' ἐμοῦ, ὅτι προῶός εἰμι καὶ ταπεινὸς τῇ καρδίᾳ» καὶ εὐρήσετε ἀνάπασιν ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν. Ὁ γὰρ ζυγός μου χρηστός καὶ τὸ φορτίον μου ἕλαφρόν». (Ματθ. ια' 25—30).

Οὕτως ὠμίλει ὁ Παμφίλιος. Ὁ δὲ Ἰούλιος ἤκουε κπὶ ἡ καρδία του συ-

νεκινεῖτο, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ καθαρώς τί τῷ εἶπεν ὁ Παμφίλιος. Τῷ ἐφαίνετο ὅτι ὁ Παμφίλιος τὸν ἐξαπατᾷ. Τότε δὲ πορευθήσεται τοὺς ἀγαθοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ φίλου του καὶ ἐνθυμούμενος τὴν ἀγαθότητά του, εὗρισκεν ὅτι αὐτὸς οὕτος ὁ Παμφίλιος ἐξαπατᾷ ἐαυτόν. Ὁ Παμφίλιος προσεκάλεσε τὸν Ἰούλιον, ἵνα μεταβῆ παρ' αὐτοῖς καὶ παρατηρήσῃ τὴν ζωὴν των, ἂν δὲ αὕτη τῷ ἤρθεσκε νὰ μείνῃ καὶ ζήσῃ πλησίον των.

Ὁ Ἰούλιος ὑπεσχέθη, ἀλλὰ δὲν μετέβη πρὸς τὸν Παμφίλιον, παρασυρθεὶς δὲ ὑπὸ τῆς ζωῆς του, τὸν ἐλησμόνησεν.

(Ἔπεται ἡ συνέχεια).

ΜΙΚΡΑ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Α. Σ. ἅγιον Ρόδου κ. Γεράσιμον (Ρόδον).—Αἰδέσθ. ἱερέα κ. Σωτήριον (Μιτυλήνην).—Πανος. ἱερομόναχον κ. Ἀβελή κ. ἱεράν ἀγ. Ἀντωνίου (Τσιπέδος—Πάρου). Ἐπιστ. λήν σας ἐλάδομεν, ἀπάντησιν ταχυδρομικῶς.—Παροισιολ. Ἀρχιμανδρίτην κ. Ἰάκωβον Βατοπεδινὸν (Μόσχα) συνδρομὴ σας ἐλήφθη, εὐχαριστοῦμεν, ἀποδείξεις ἐστάλη. —Αἰδέσθ. ἱερέα κ. Νικόλαον Παπᾶ Ἀναστασίου (Καβάλλα) ἐπιστολή σας ἐλήφθη. Συνεμμορφώθημεν ὀδηγίαις ὑμῶν. Καθυστερούμενα φυλλάδια ἀποστέλλομεν ταχυδρομικῶς. — Ἑλλόγ. κ. Κ. Διαλησμά (Ἀθήνας) συνεμμορφώθημεν ὀδηγίαις ὑμῶν. Ἐλλείποντας ἀριθμοὺς ἀποστέλλομεν ταχυδρομικῶς.—Κον Π. Β. Παλαιολόγον (Μιτυλήνην) συνδρομὴ σας ἐλήφθη εὐχαριστοῦμεν. Καθυστερούμενα φυλλάδια καὶ ἀποδείξιν πληρωμῆς ἀποστέλλομεν ταχυδρομικῶς. — Αἰδεσιμώτατον Πρωθιερέα κ. Ἰωάννην (Σαράντα Ἐκκλησίαι) ταχυδρομικὸν δευτέρου σας ἐλάδομεν. Συνεμμορφώθημεν ὀδηγίαις ὑμῶν. Κα-

θυστερούμενα φυλλάδια ἀποστέλλομεν ταχυδρομικῶς. — Ἑλλόγ. κ. Νικόλαον Κ. Μερτζανίδην (Θάσον) σας ἐνεγράψαμεν βιβλίον συνδρομητῶν. Φυλλάδια ἀποστέλλομεν ταχυδρομικῶς.—Α. Σ. ἅγιον Ἐλασσώνος κ. Νεόφυτον (Ἐλασσῶνα) ἀντίτιμον τριῶν ἐτησίων συνδρομῶν εἰς γραμματόσημα ἐλάδομεν. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς. Αποδείξεις πληρωμῆς ἀποστέλλομεν ταχυδρομικῶς.—Πανοσιωτάτους ἱερομονάχους κ. κ. Ἰάκωβον, Νεῖλον, Ἰλαρίωνα καὶ Εὐθύμιον, ἱεράν Σκήτην Ἰβήρων (Ἄγ. Ὄρος) ἐπιστολὰς σας ἐλάδομεν καθὼς καὶ τὸ ἀντίτιμον συνδρομῶν σας. Εὐχαριστοῦμεν. Ἀποδείξεις πληρωμῆς παρεδώσαμεν εἰς ὁσιώτατον μοναχὸν κ. Κοσμᾶν. Ἐλλείποντα φυλλάδια ἐστείλαμεν ταχυδρομικῶς. — Α. Σ. ἅγιον Σαράντα Ἐκκλησίαι κ. Ἐγαθᾶγγελον (40 Ἐκκλησίαι) φυλλάδια καὶ ἐπιστολήν σας ἐλάδομεν. Συνεμμορφώθημεν ὀδηγίαις ὑμῶν. — Κον Ἐμμανουὴλ Μελανδινὸν (Κηπολιν) συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Καθυστερούμενα φυλλάδια ἀποστέλλομεν ταχυδρομικῶς. — Α. Θ. ἅγιον Ρεθύμνης κ. Χρῦσανθον (Ρεθύμιον) συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Ἀποδείξιν ἐστείλαμεν ταχυδρομικῶς.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΣΜΥΡΝΗΣ

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

Εὐλαβέστατοι Ἱερεῖς, τιμιώτατοι Ἐφοροεπίτροποι καὶ λοιποὶ πάντες εὐλογημένοι χριστιανοὶ τῆς Κοινότητος Σμύρνης, τέκνα ἡμῶν ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά, πατρικῶς ὑμῖν εὐχόμεθα.

Οὐδεὶς ἀμφιβάλλει πλέον τὴν σήμερον ὅτι Κοινωνία καὶ Ἔθνη, ὅσα ἀντλοῦσι δύναμιν ἀπὸ τῶν ὑψηλῶν ἀληθειῶν τῆς θρησκείας, **ἀκμάζουσι καὶ μεγαλορροοῦν.** Καὶ αἱ οἰκογένειαι δὲ καὶ τὰ ἄτομα ἐκεῖνα εἶνε ζωντανὰ ὅσα ἔχουσι ζωντανὸν τὸ θρησκευτικὸν αἶσθημα καὶ καλλιεροῦσιν αὐτὸ ἐπιμελῶς.

Καὶ ἡ ἱστορία τῶν πατέρων ἡμῶν μαρτυρεῖ τοῦτο ἐν ἐκάστη αὐτῆς σελίδι, ἥτις τότε πράγματι ἦτο χρυσῆ ὅτε ἠκμαζε καὶ ἐκαρποφόρει τὸ θρησκευτικὸν αἶσθημα. Καὶ νῦν δὲ ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς Ἀνατολῇ ἡ μεγάλη πόλις τῆς Σμύρνης δικαίως κρίνεται ὡς ζῶσα καὶ ἀκμάζουσα Χριστιανικὴ καὶ Ἑλληνικὴ πόλις, διότι διατηρεῖ ἐν τῷ ὕψει του τὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου, εἰς τὴν διάδοσιν τοῦ ὁποῦ καὶ ἡ λαϊκὴ πρωτοβουλία διὰ τοῦ ἐξαιρέτου ἡμῶν θρησκευτικοῦ Σωματείου τῆς «Εὐσεβείας» τόσου ἐπαίνου καὶ τόσῃς δόξης εἶνε ἀξία, ὅχι μόνον διότι στρατιὰν ὄλην ἱεροκηρύκων μισθοδοτεῖ καὶ ἀποστέλλει νά

μαθητεύσωσι τοὺς λαοὺς καὶ χειραγωγήσωσιν αὐτοὺς εἰς Χριστὸν, ἀλλὰ καὶ διότι μηδεμιᾶς φειδομένη δαπάνης προέβη εἰς τὴν ἔκδοσιν τοῦ ἑβδομαδιαίου θρησκευτικοῦ περιοδικοῦ τοῦ «Ἱεροῦ Πολυκάρπου», διὰ τοῦ ὁποῦ καὶ εἰς τὰς πτωχοτέρας καλύβας τοῦ ἐσωτερικοῦ ὡς καὶ εἰς τὰς κρημοτέρας αἰθούσας τῶν μεγαλουπόλεων σκορπίζει καὶ προχέει τὰ δροσιστικὰ νάματα τοῦ ὀρθοδόξου Χριστιανισμοῦ.

Πλὴν τὸ ὄνειροπολοῦν διὰ τῆς διαδόσεως τοῦ προφορικοῦ καὶ γραπτοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ τὴν ἀναγέννησιν καὶ τὴν πρόοδον τοῦ λαοῦ ἡμῶν ἡμέτερον Σωματεῖον τῆς «Εὐσεβείας» ἔχει ἀνάγκη τῆς προστασίας καὶ ἐνεργοῦ ὑποστηρίξεως παντὸς κηδομένου περὶ τοῦ μεγαλείου τοῦ ἔθνους καὶ τῆς ἀκμῆς τῆς Ἐκκλησίας μας.

Τὸ θερμὸν δ' ἐνδιαφέρον, τὸ ὁποῖον ἡ εὐσεβὴς πόλις τῶν Σμυρναίων ἐπεδείξατο διὰ τὴν εὐδαιμονίαν καὶ ἐξύψωσιν τοῦ λαοῦ ἡμῶν δὲν ἀμφιβάλλομεν ὅτι θέλει ἐξακολουθήσῃ ἐπιδεικνύουσα καὶ εἰς τὸ μέλλον καὶ διὰ τοῦτο πεποιθήσῃ τρέφομεν στερρὰν ὅτι προθύμως ὄχι μόνον οἱ μέχρι τοῦδε ἐγγραφέντες θέλουσιν ἐξακολουθῆσθαι παρέχοντες τὸν ὀβολὸν τῶν ὡς τακτικὰ μέλη τοῦ Σωματείου,

ἀλλὰ καὶ ἄλλους θελοῦσι προτρέψει πρὸς τοῦτο.

Ἡμεῖς παρ' ὑμῶν, τέκνα ἐν Χριστῷ ἀγαπητά, δὲν ζητοῦμεν μεγάλα πράγματα καὶ πολλά. Θέλομεν ὅχι μόνον οἱ ἐγγεγραμμένοι νὰ εὐαρεστηθῶσι νὰ ἐξακολοθήσωσι παρέχοντες τὴν μικρὰν μηνιαίαν συνδρομὴν τῶν μελῶν ἐκ γροσίων 5 ἢ 10 ἢ 15, ἀναλόγως τῆς τάξεως, εἰς ἣν ἕκαστος ὑπὸ τοῦ πλοίου τῶν αἰσθημάτων του καὶ τῆς εὐπορίας του ὠθούμενος εὐηρεστήθη νὰ κατατάξῃ ἐαυτόν, ἀλλὰ καὶ οἱ μὴ ἐγγεγραμμένοι πολῖται, δυνάμενοι δὲ νὰ καταβάλλωσι τὸ ἀνωτέρω μικρὸν μὲν ἀλλὰ θαυματουργὸν ποσὸν νὰ ἐγγραφῶσι μέλη τῆς «Εὐσεβείας» καὶ περιπέον νὰ ἐγγράψωσι καὶ ἐν ἡ δίο τοῦλάχιστον μέλη ἐν τῷ ἀποσταλησομένῳ δελτίῳ. Ζητοῦμεν μέγα τι καὶ δύσκολον;

Καὶ ὅμως σᾶς ὑπισχνούμεθα ὅτι

θ' ἀνατείλωσιν ἡμέραι εὐκλείας καὶ δόξης καὶ ἀκμῆς διὰ τὸν λαόν μας. Ἡ «Εὐσεβεία» καὶ τὸ περιοδικὸν τοῦ «Ἱεροῦ Πολυκάρπου» θέλοσιν ἀνδρωθῆ, ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ θὰ τρέχῃ ὑπεράφθονος, καὶ τὸ περιοδικὸν μας, μοναδικὸν καθ' ὅλην τὴν Ἀνατολήν, καὶ τολμῶμεν νὰ εἴπωμεν καθ' ὅλην τὴν ὀρθόδοξον κατ' ἀνατολὰς Ἐκκλησίαν, θὰ καταστῆ ἐφάμιλλον πρὸς τὰ ἐν Ἑυρώπῃ καὶ Ἀμερικῇ θρησκευτικὰ περιοδικὰ τοῦ εἴδους του.

Ἀναμένοντες τὴν διὰ τῆς ἐγγραφῆς ὅσον οἶόν τε πλείονων τακτικῶν μελῶν εἰς τὴν καλλίστην Ἀδελφότητα «Εὐσεβείαν» ἐκδήλωσιν τῶν ζωντανῶν θρησκευτικῶν ὑμῶν αἰσθημάτων καὶ τῆς πραγματικῆς πνευματικῆς ζωῆς, ἥτις διὰ τῶν ἐνεργειῶν σας τούτων ἐγγέεται εἰς τὰς οἰκονομείας καὶ τὴν καθ' ἡμᾶς Χριστιανικὴν Ὀρθόδοξον κοινωσίαν, ἐπικαλούμεθα τὴν εὐλογίαν τοῦ Ὑψίστου.

Ἐν Σμύρνῃ τῇ 6ῃ Δ)βρίου 1911.

† Ὁ Σμύρνης ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ
διάπυρος πρὸς Θεὸν εὐχέτης.

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Σμύρνης Χρυσόστομος
† Ὁ Τράλλεων Χρυσόστομος
Π. Παπαδήμου

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΤΟ Δ. ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ ΤΗΣ ΘΡ. ΑΔΕΛΦΟΤ. ΕΥΣΕΒΕΙΑΣ

Περ. Δουκάς Π. Δουκέλλης
Γ. Ρουσσέν Στ. Κοκκαλᾶς
Π. Κασάπογλους Δημ. Τσακῦρης
Α. Ἀθηνογένης Δ. Δουρουδόγλου
Μ. Νικολαΐδης Δ. Σεμιζόπουλος

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

Ἐν Σμύρνῃ	Γρ. ἀργ.	24
» ταῖς ἐπαρχίαις.	»	30
» τῷ ἐξωτερικῷ	φρ. χρ.	7

Ἐκαστον τεῦχος μεταλ. 2

Ἱπεύθυνος: Π. Γ. ΔΟΥΚΕΛΛΗΣ = Ἐκ τοῦ τυπογραφείου Ο ΕΡΜΗΣ